

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenemaj ponovljeno se nove po pravnicih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt let. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode ničelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četistopne petit-vrste 6 kr., če se ovesniho enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Iz Bosne in Hercegovine.

Telegraf nam za danes ne donaha nobenih važnih novih poročil z bojišča. Kar smo po privatnih pismih zvedeli o premikanju vojske, (tako n. pr., da je naš polk Kuhn odšel 20. t. m. iz Travnika nekam drugam) ne smemo tako dolgo povedati, dokler ne izpregovore oficijalni krogi, ker sicer nas zadene konfiskacija, kakor je usta zamašila tudi nemškimi poluvladnim listom pretečeni teden, da-si je sicer gotovo, da bosenski turški vstaši ne bi iz avstrijskih novin iskali poročil, kod se naši premikajo.

Iz Banjaluke piše 22. avgusta slovenski korporal svoje družini sam: V velikem strahu živeli smo dan pred Velikim šmarnom. Ležal sem tačas mej ranjeniki v bolnici v Banjaluki, kar smo čuli, kako so pričele puške pokati, in kako divje se je od zvonaj kričalo. Turčini so namreč našo posadko napali. Bilo jih je blizu 8000, a naših le kakih 800, in 12 kanonov. Na bolnici videli so cesarsko zastavo vihrati, in takoj so z velikim kričanjem tja planili. Misliti se morete v kakem strahu smo bili ranjeniki, ker vojakov v stražo notri nij bilo več kakor 16. A kmalu zagrmé naši kanoni, in Turčin se takoj na vse kraje razprši, mi pa smo bili rešeni. Turki ujeta in ranjene naše vojake strašno mučijo; povežejo jih, jim režejo nosove, ušesa. To niso ljudje, to so zveri, in popolnem iztrebiti bi se morali. Pobili smo jih uže veliko in ujeli. Postave so prav take in take imajo tudi oči, kakor tisti judje na starih podobah, ki Krista mučijo. Trpljenja prestati moramo silno; hrano dobivamo le neredno; draginja je strašna. Bog daj, da se uže skoraj povrnemo v ljubo domovino. Z Bogom Slovenci!“

Iz Broda se javlja: Trгоvec, ki je prišel iz Tuzle in Gračanice, pripoveduje, da je vzbujenost mej Mohamedanci v celem Zvornickem okraji strašna. Novica, da so naši vzeli Sarajevo, nij nič ostrašila Mohamedancev. Oni pravijo: „valaj, vzamemo mi Avstrijem Sarajevo zopet“. Mej Zvornikom in Samcem stoji vse, kar je moslimske vere, pod orožjem, tudi ženske in dečki. Oni kopljejo nasipe po cestah in utrjujejo gore. Po cesti mej Tuzlo in Gračanico leži desti človeških in živalskih trupel nepokopanih.

Kristijanski bivši vstaši v Tiskovcu v Bosni, kateri so se do zdaj proti Turkom bojevali pod Golub Babičem, a zdaj orožje odložili, izjavljajo v „Obzoru“, da so se borili tri leta za osvobojenje, a ne za to, da bi jarem zamenjavali za jarem, zato zahtevajo in prosijo od Avstrije, naj v Bosni uvede svobodo, narodni jezik v učilnice in urade, potem bode okupacija sreča za Bosno in avstrijsko državo.

Prijateljska poročila iz Bosne.

IV.

V Travniku 18. avg. 1878.

Dragi prijatelj!

Tvoje pismo od 10. t. m. sem stoprav sinoč prejel, potovalo je torej ves teden iz Ljubljane do tu doli. Pri tukajšnjih razmerah tudi nij drugače možno; ko bi mi ne ustanovili vojnih pošt, kamor pridemo, ne izvedeli bi vi nič od nas, in tudi mi bi novic iz drage nam domovine ne dobili, kajti Turek zna pač dobro glave sekati in nosove rezati, a pošt ne pozna.

Da smo 5. t. m. pri Rogelji blizu Varcarvega in 7. t. m. pri Jezeru blizu Jajca slavno

zmagali in turške ustaše prav dobro pretepli, to si gotovo uže izvedel iz novin in iz prijateljskih pisem. Mi, kranjski Slovenci se le čudimo, kako se je moglo po Ljubljani raztrošiti nesramna laž, da je našega polka ves bataljon uničen, in da nam je zastava vzeta. Veš, prav hudi smo bili, ko smo izvedeli to govorico iz prijateljskih listov. Ko bi ti naše „Janeze“ samo jedno pot videl kako pogumno, veselo, živahno in predrzno se bijejo, moral bi verjeti, da se ves regiment od našega priljubljenega obrista Priegerja notri do zadnjega Janeza-prostaka rajši dal na drobne kosce sesekati, nego da bi zastavo prepustil vrazjemu Turku.

Čudno je, da na našej tako važnej liniji nij nobednega korespondenta za kakšen večji dunajski list, ko imajo vendar skoro vse večje novine pri Filipovičevij armadi svoje dopisovalce. *) Jezi nas, da nemški časopisi o naših bojih tako površno in neresnično poročajo. Tako smo na primer sinoč čitali o nemških novinah, da so 7. t. m. pri Jajcu bojevali se polki št. 16. 17. 22. in 46. in 8. bataljon lovcev; to je neresnično! Pri Jajcu so se bili samo naš polk, Leopoldovci, 10. bataljon lovcev in jedna baterija gorskih topničarjev.

Bitva 7. t. m. mej Jezerom in Jajcem je bila res silno huda, bojevali smo se na obeh straneh s čudovito hrabrostjo. Boj je trajal blizu 10 ur, mi smo izgubili primerno malo ljudij, a trpeli so posebno lovci in nekatere kompanije našega polka ves božji dan toliko, da je čudno, da niso vsi skupaj od truda kar

*) O bojih pri Varcarevem in pri Jajci je prinesla „deutsche Herreszeitung“ podrobne, naš domaći polk in hrvatske Leopoldovce, jako sloveče dopise, katero je tudi stara „Presse“ ponatisnila. Uredn.

Listek.

Zaklad pomorskega razbojnika.

(Po Fr. Gerstickerji.)

Prvo poglavje.

(Dalje.)

No, rana, katero mu je francoska krogla prouzročila, se je uže zacelila; a zopet je bil zdaj ranjen, bolj nevarno in menda neozdravljivo: zaljubil se je v pristrčno hčerko krčmarice, s katero se je bil uže v San Jago pri njenej teti seznanil.

On sam je sirota; na morje je pa šel, ne da bi si s tem poslom vsakdanjega kruha služil, ker denarno bil je neodvisen, ampak iz svojega lastnega nagiba. A ljubezen je uže marsikaj predrugačila. Tudi Edvardov nagib za nevarno življenje na morji, katero se s čutom ljubezni ne more strinjati, ohladila je uže jako ljubezen do pristrčnega bitja. Upapolne načrte

si je uže risal, kako se bode v lepih Chilah eš svojo mlado soprogo naselil, ter se od svoje domovine in tudi od nemirnega morja poslovil. Nekaj mu je pa pretilo to njegovo vročo željo in skrbno negovano upanje popolnem zatreti. Prikazala se je ovira, žugajoča mu uničenje vseh njegovih sladkih nadij: on je bil protestantovski vzgojen, a Manuela katoliško, — kakor se uže ob sebi ume. In španjski zakoni so najostreje prepovedavali takove zveze mej katoličani in protestanti; a ko bi tudi postave to dovolile, Manuelina mati, stroga in vnet katoličanka bi nikdar in na noben način ne bila s tem zaročenjem zadovoljna. Da, celo mlado in pobožno deklice samo, ki je mladega nejeverca srčno rado imelo, skušalo je čestokrat ljubezen, ki se je bila uže v njenem notranjem globoko ukoreninila, zopet pozabiti, ako se je krvavečega srca spominjala teh silnih ovir. Vsaj še sama nij vedela, kako strastno ga ljubi, zato mislila si je ločitev še

možno, akopram jej je srce, se ve da le na tihem, vedno dejalo, da to več nij možno.

Sicer ga je sennora Fostero tudi rada imela, kar je pa tudi moral vsakdo, kdor je jedenpot z njim občeval; želela si je zdaj vendar, naj bi se Edvard ne bil nikdar z Manuelo seznanil. Jedino le upanje sennore Fosterove izpovednika, da se bode grešnik preveril, upanje njegovo, da se bode to gotovo po ljubezni Manuele za nejeverca zgodilo, to jo je še zadrževalo, da uže nij njegovega pogajanja za Manuelo resno odbila.

Mladi mož je bil iz jedne najodličnejših angleških rodbin, misli se tedaj lahko, koliko je duhovščini na tem stalo, da bi Edvard Vilkinson h katoliškej veri pristopil; to bi bil izgled vsem drugim dostojanstvenikom.

A še dva gosta sedela sta pri mizi, in tudi ta dva sta bila pomorščaka; oba sta ukazovala malim chilenskimi ali bolje španjskim nabrežnim ladijam; še več je pa posebno

na mestu obležali. Veliko izmed naših je nad 100 patronov postreljalo; nekateri oddelki naših so bili tudi zategadelj v velikej nevarnosti, ker jim je strelivo 72 patronov, katere je imel vsak mož soboj, uže pošlo, a drugih nijso mogli dobiti, dokler jih nij nadomestila rezerva.

Več oddelkov naših je bilo faktično ves božji dan v ognji, in največ je trpel naš polk, posebno 10. kompanija pod stotnikom Drenikom, ki je izgubila kakih 24 mož; pa tudi 10. lovski bataljon, (ti so primorski Slovenci in Hrvatje iz Istre. Uredn.)

Turki so imeli take pozicije, da si človek boljših misliti ne more, bili so tudi mno gobrojni in dobro oboroženi. Naša zmaga je bila težavna, popolna in od velike važnosti. Ako bi bili pri Jajcu tepeni, morali bi se bili najmenj do Varcarovega umakniti in Bog zna, kaj bi bilo potem. A tako je bila nam pot odprta do Travnika, kamor smo prišli 10. t. m. in kjer bivamo uže 8 dni.

Izvrstno so streljali naši topničarji; uplenili smo tudi 4 turške tope, 3 turške zastave, in jako mnogo municije.

Žalostno je, da se tudi nekateri Slovani, katere smo prišli oslobajati, bojujejo zoper nas. Vendar je njih število malo, in nadejam se, da bode vedno manje. Nekateri izmed njih so zaslepljeni in ne vedó, kaj delajo, drugim so Turki pretili s smrtno kaznijo, ako nijso hoteli vstopiti mej turške upornike; poleg tega je zadnja tri leta vzrastla tudi neka vrsta ljudij, katerim je bojevanje rokodelstvo; bore se zoper vsakega, bodi kristijan ali Turek, in precej dela bode še treba, predno to druhal potrebimo.

Velika napaka se mi tudi to zdi, da smo mi povsod, kamor smo prve dni prišli, pustili turške vojake otiti z orožjem; ti so se iz hvaležnosti do naše uljudnosti pozneje združili z vstaši, in so marsikaterega naših poslali na óni svet. To napako so zdaj naši izpoznali, dasi malo pozno, ko se je uže toliko krvi prelilo. V Travniku se je 16. t. m. objavila proklamacija, vsled katere se vse ljudstvo razoražava. Orožje spravljajo v kastel. Proglašen je tudi preki ali hitri sod. Kedor avstrijskega vojaka napade, ali ranjenega muči ali hoče opleniti — takoj ga svinčenka iz naše puške pošlje v Mohamedov raj, ako nam le v pest pride. Denes in včera se je jako mnogo orožja spravilo v travniški grad.

sennori to bilo, ker sta bila vsakdanja gosta pri njej, to se pravi, ako sta imela le malo časa za odpočitek po težkem delu na morji pohodila sta prijazni Valparaizo.

Vsekako bila je pa hiša sennore Fosterona glasu, da je jedna najboljših izmed onih kjer se vino prodaje, da ne rečemo, ka je bila istinito najboljša. A mnogi gosti zahajali nijso le-sem jedino le zategadelj, da bi si grčava grla namakali, nego, ker so tu videli prijazne mlade dekliške obraze, kateri so jim stregli. Taka sta bila oba stara kapitena. Pomorščaki, ki plovijo dolgo in samotarno na pustem morji, vedno boreč se s silnimi nevarnostimi in težavami, ki morajo čestokrat v bledodivji obraz smrti gledati, ti vedó najbolje ceniti, koliko je par ljubkih, srčnih takih očesc vredno, in če tudi ne smejo reči, da so njihova last; ti ljudje poznajo, kako prijetnejše se melodični glasovi s takih sladkih ustnic slišijo, nego zamolklo bobnenje na

Denes slavimo cesarjev rojstveni dan. Zatrana so topovi s travniškega grada naznanjali veseli god. Ob 8. uri je bila pod milim nebom vojaška maša, opoludne skupni obed za oficirje. Baš sedaj, ob 2. uri, ko ti to le pišem, naznanjajo topovi, da se je napilo na zdravje svitlemu cesarju. Turke vse to grize, hodijo prihuljeno in potrti, pa si ne morejo pomagati. A zaupati nij nič tem vragom.

Zjutraj sem bil v srbskej cerkvi, kjer je pop molil tudi „za našega svitloga cara i kralja Franja Josipa, našega spasioca i oslobodioca“ i. t. d.

Pisati bi ti mogel še marsikaj o Travniku, a ne utegnem. Samo to rečem, da kraj je neizmerno lep, samo naše življenje nij nič kaj prida, in tudi ljudje, t. j. Turki so vsi pasji.

Tvoji znanci in prijatelji, adjunkt Višnjikar, g. Nosan, doktor Ferjančič, doktor Pekolj, g. Sušnik, g. A. Glovacki, jurist Haring se primerno dobro počutijo, in so tudi svoj humor še ohranili. Višnjikar je zadnje čase prideljen vojnej pošti, dr. Pekolj 7. t. m. nij bil v boji, ker je spremljala njegova kompanija vojni pratež iz Banjaluke tu doli. Z drom. Ferjančičem sem ravno kar govoril, srčno te pozdravlja, pisal bi ti rad, a ne utegne, ker mora otiti na prednje straže. Tudi drugi tvoji znanci, rezervni laje-nanti gg. pl. Lušin, Muha, Svetek in stotnik Drenik so bili srečni v zadnjih bitkah. Srčno pozdravi vse prijatelje, in kmalu spet piši, kajti ljuba in draga nam je vsaka novica iz domovine, od koder žalibog tako malo zvemo, kakor bi nas bili uže vsi pozabili. Bog te poživi!

Srbska proklamacija neodvisnosti.

(Konec.)

Evropa je pripoznala neodvisnost Srbske s pogojem, kateremu sem se udal s trdno voljo, vestno izvršiti ga.

Evropa je odobrila, da ostane večji del prebivalstva stare Srbske z nami v državnej skupini, tako da se je Srbska več nego za jeden četrt svojega dosedanjega ozemlja povečala.

Srečen sem, da morem svojemu dragemu narodu denes sledeče dobrosti naznaniti: mir, neodvisnost Srbske, in oproščenje znatnega dela naših zatiranih bratov.

Osigurani z dobrotimi miru, sprejeti v vrsto neodvisnih držav, ojačani s pridruženjem svojih novih sodržavljanov, varovani po novih

trdnih mejah, zadobili smo novo trdno podlogo za zeleni razvitek.

Te vspehe pridobili smo si z velikimi žrtvami. Nij ga mej nami, kateri nij žrtvoval ali svojih dražib, ali svojega premoženja, ali svojega zdravja; ali, naj je zdaj vsak posamni tudi ubožnejši, nego je bil pred vojno, vsi skupaj smo močnejši in bogatejši. Vsi skupaj nemamo le uzroka da smo zadovoljni, nego da smo tudi ponosni. Vsakdo izmed nas, ki je stiske in nevarnosti preživel katere smo preterpeli, ima tudi pravico, ponosno v svesti si biti, da nij zastoj živeli; in oni junaki, ki so, priborivši naše zastavi slavo, pali na polji slobode in časti, živeli bodo večno v spominu hvaležnih potomcev, častno bode jih omenjala zgodovina prerodenja izтока.

Tem izpolnili smo uže patrijotično dožnost s tem, da se je v skupščini izdala postava, vsled katere je obstanek vdovam in sirotam na časten način preskrbljen, kakor tudi našim ranjencem, ki so nezmožni delati.

Srbi! od denes je konec vojnemu stanju na Srbskem, in s tem neha se tudi nekaterih onih posamnih naredeb, katere so bile v vojnem stanju potrebne; zopet nekatere druge naredb ostanejo še v moči, ker to zahteva popolni prehod v navadne razmere.

Zdaj ko se bomo vrnili zopet k poslom miru, imeti moramo si pred očmi, da so dogodjaji na Srbskem nov položaj ustvarili. S tem, da je Srbska stopila v vrsto neodvisnih držav, prevzela je tudi večjo odgovornost kar se tiče svojih vnanih stvari, kakor tudi svoje notranje delavnosti. Neodvisna Srbska mora biti složna in resna; v vseh svojih podjetjih mora iti premišljenega koraka, da si zdaj bolj ko nekda zagotovi simpatij evropskih držav, ki so nas v svojo sredo sprejele. Previdnost v zvananjem, dobro utemeljene razmere v notranjem, — to sta jedina pota, na katerih se more neodvisna Srbska razvesti.

Bog vzame naj jo v svoje vsemogočno varstvo!

Belgrad 10. (22.) avgusta 1878.

Milan M. Obrenović IV.
knez srbski.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. avgusta.

Državni zbor se bode sklical, kakor dunajske novine včera poročajo, s koncem oktobra. Prvo delo mu bode volitev delegacij.

Jedino le s chilenskimi razmerami kazal se je tujec čisto neznanega, vsaj je tudi dejal, da se je še le denes z malo ladijo „Albatros“ semkaj iz Manile mimo Tahiti pripeljal; tudi ga pogovor o teh rečeh nij zanimal, ker je, kakor hitro je govorica se dotaknila chilenskih stvari, prav na lahko omenil drugega predmeta, in tako govor zasuknil.

Jeden kapitenov bil je z novim stanjem stvari posebno nezadovoljen, in bal se je, da ne bi kaj trgovstvo dežele pod tem trpelo, ali pa, da ne bi Španjci velike flote opravili, je potem sem poslali, njihovih luk zaprli, ter vojakov svojih po deželi razposlali.

„Ej, prijatelj,“ oglasi se tujec, ter si v kozarec natoči vina iz polne sklenice, — „to je nespametnost! Španjci še za svojo potrebo nemajo dosti ladij, da bi branili svoja tukajšnja nabrežja napadov morskih roparjev, toliko menj — o Marequita,“ — preneha mahom svoj govor; „pojdi sem, carissima, ter mi

morji in grdo žvižganje in meketanje v vrvji. Celo stari pomorščaki, ki so uže dve starosti na valovih dočakali, zadovoljno sedijo potem pri mizi in smehlja se prisluškavajo ljubim, toliko časa neslišanim glasom, ki v njihovih srcih, katera se navadno ne zmenijo za lepote naravne, donijo enako oddaljenim glasovom zvonov.

Vsi trije, katere smo nazadnje bralcu predložili, sedeli so iz prva pri malej, od družih nekoliko oddaljenej mizici, ter se krepčali z dobro vinsko kapljico francoskega vina, ko vstopi v izbo na prvem mestu opisani tujec. Površno je jeden trenotek opazoval navzočne, zahteval sklenico Bordeaux vina od njemu najbližnje deklice, ter se potem s prijaznim pozdravom proti vsem gostom onim trem možem pri mizi pridruži. Ves večer je potem družbo sam zabaval, ker pozornost mladega Angleža je bila na vso drugo stvar, zanj bolj zanimivo obrnena.

Cesar se je telegrafsko zahvalil hrvatskima odboroma v Zagrebu in Križevcu, ki sta mu izrazila svojo lojalnost ob priliki vzetja Sarajeva.

Vnanje države.

Italijanska agitacija proti Avstriji traje še dalje, če prav so meetingi za „Italia irredenta“ obmolknili nekoliko. Garibaldi je pred nekaj časom pisal v „Capitale“ sledeče: „Kadar bode vsak Italijan od 17. do 50. leta znal na 500 korakov streljati in zadeti, onda bode italijansko vprašanje rešeno.“ Pač velik „kadar“ za Italijane, ki so dozda le tepeni biti vajeni.

Na **Ruskem** je izšel 22. t. m. cesarjev ukaz, da se imajo vsi oni zločinci, kateri umoré, nevarno poškodujejo ali ranijo uradnike ali javne državne služabnike, — izročati v hitro sodbo vojaškim sodiščem. —

Kakor se iz **Londona** poroča terja Rusija z odločnim pismom od Rumunov, naj brž izpraznijo in preladé Besarabijo: — „Standard“ je pa zvedel, da Lazi ne bodo Batuma pred Rusi branili, ako se jim obliubi avtonomija. Rusija, ki je celo Turčijo ob tla vrgla, ne bode pogajala se samo z jednim mestom bivšim turškim.

Iz **Pariza** se javlja, da se glasovi o odstopu maršala-predsednika omejejo kot neresnični. — Policija je zabranila v nedeljo shod socijalističnega delavskega kongresa. „Marseillaise“ proti temu protestuje in pravi, da se kongres vse jedno še snide. — Thiersova nagrobna slavnost se bode letos sijajno praznovala.

Dopisi.

Iz spodnje Šiške 27. avg. [Izv. dop.] Včeraj dopoldne smo imeli pri nas občinske volitve. Udeležba je bila jako živahna od strani volilcev, ker veljalo je voliti take moške, kateri si bodo izbrali mej soboj župana za tri leta ne pa kakor je bilo dosedaj za par mesecev, ali celo le za par tednov, ker bilo je v enem dobrem letu že pet županov izvoljenih in se jih je ravno toliko, nekaj precej, nekaj po kratkem poslovanju, odpovedalo, tako da je okrajno glavarstvo bilo primorano postaviti nam začasno za župana svojega tajnika g. Šlibarja, kateremu pa gre pri uradovanju vsa čast in hvala. Ker pa pri tem zavoljo prevelikih potroškov nij moglo ostati, zbrali so se torej včeraj volilci k prvotnim volitvam in bili so izvoljeni izključljivo narodni moške, in pričakujemo da bodo izvolili za župana moža, kateremu leži blagor soseske na srcu, in kateri bode jako težko poslovanje z požrtvovalnostjo in eneržijo vodil.

daj drugo sklenico vina; tia mia, to vino iz Bordeaux je kisló, gotovo imaš kaj boljšega v kleti“.

Začuden pogleda sennora Fostero in vsi gosti tujca, ko je oni prijateljski: „tia mia“ izustil. Stara gospa nij bila vajena takih prijateljskih izrazov iz ust tujcev; ta se pa ne zmeni za strmenje krčmarice in gostov, ter malomarno, ko je dal obsojeno sklenico vina k njemu stopivšej deklici, nadaljuje: „Ne daleč od tu podila nas je malovredna ladija, in ako bi slučajno v tem času ne prišla mej nas in piratsko ladijo velika trgovska, ne vem, bi li imel čast, denes v vašej prijetnej družbi se zabavati. Ker se je pa roparskej ladiji trgovska ladija zdela boljši plen, nego naša, na katerej sem bil jaz, pustila je nas, in se obrnila proti onej. Toliko vam bode zadostovalo, da lahko prav sodite o španjskej moči na morji. O hvala, hvala,“ — zasukne se k mladej deklici, ki mu je boječe — bala se je njegovega vražjega pogleda in črnega

Naša čitalnica vrlo dobro napreduje. Na pravila je keglanje na dobitke pri Pavliču, in je udeležba jako živahna, uže zavoljo porabe čistega dohodka. Tudi je ustanovila mešani pevski zbor, kateri je v nedeljo prvikrat javno nastopil v cerkvi pri povodu praznovanja cerkvenega patrona.

Do sedaj pele so se pri enakih priložnostih, uže tako zastarele pesmi in včasih tudi take ki najmenj spodbujajo pobožnost pri službi božjej, veliko je bilo torej začudenje in veselje vsega občinstva, ko zaslišijo lepoubrano petje čitalničnega zbora. Posebna pohvala naj pa gre četvorici naših vrlih deklet, katere so z veseljem poprijele se teške naloge, in jo izvrstno izpeljale.

Iz Brij nad Rhenberkom 23. avg. [Izviren dopis.] Tudi pri nas na holmcu sv. Martina nad Rhenberkom smo praznovali carjev rojstveni dan s streljanjem možnarjev, s kresom in umetnim ognjem. Kar pa je posebno elegantno bilo, prišlo je več odličnih oseb iz Rihenberka, katerim narodni duh slovenski in udanost do nj. vel. cesarja v prsih veje, na čelu obče priljubljenega g. župana. Omišlili so si tudi skupno večerjo naši Rihenberčani, pri katerej je naš obče priljubljeni gospod župan Robič primeren govor na nj. vel. cesarja govoril. Vse je bilo veselo in prav židane volje; iz vseh kotov so se razlegali glasni živio-klici in napitnice na čast vladarja.

Še nekaj, kar je vredno, da prinese naš dnevnik, je to, da bi si zapomnili naši slovenski župani, katerim čut ljubezni do domovine v prsih bije, da bi se vendar zdaj v tem za ves slovenski svet tako žalostnem vojskinem času, razuzdanemu plesu nekoliko postavili. Žalostno je slišati, da dočim se sinovi mile Slovenije, naši bratje, katerim preti skrajni čas življenja, proti krutemu Mohamedovcu vojskujejo, ljudje pri nas nedeljo za nedeljo — plešejo.

Neotesani svet se ne spominja več žalostnega slovesa, ki so ga naši junaki od ljube domovine jemali, ne spominja se grenkih solz, ki jih v tujej, pustej deželi prelivajo, in krvave smrti, s katero se vedno borijo. Prepustiti so morali nekateri omoženi nemilej osodi sebe, starše, žene, otroke in vse kar imajo; ali je to žalostno? Čas je resen, bolimo i mi z njim.

Iz Velkega Repna 19. avg. [Izviren dopis.] Kakor splošno po vsem Pri-

obliza — drugo sklenico vina prinesla, — „in ako bi bilo to vino prav isto, kakor sem je preje imel, Marequita, v tvojih rokah moralo je kislino svojo zgubiti.“

„Sennor, vi ste jedini, komur naše vino ne ugaja,“ pravi zdaj razžaljena stara gospa, kljubu laskavemu „tia mia“ tujčevemu. Jezilo jo je, da je le-ta sklenico vina zgrajal, posebno ker je storil to tako glasno in dočno pred vsemi navzočnimi navadnimi gosti. „Vino dobivamo iz najboljšega vira in po najvišjih cenah.“

„Nij dvoma, tetika, nij dvoma,“ odgovori mirno tujec, pokušajoč novo sklenico vino, z zadovoljstvom kakor se je videlo, — „slab zamašek pokvari čestokrat najboljše vino, kakor tudi najboljše vino najkrepkejšega moža.“

„Kaj, pirati so vas pedili?“ umeša se mladi Anglež prvikrat v razgovor v gladkem španjskem jeziku. Ta stvar ga je zanimala; „kje pa se je to zgodilo na priliko, in kdaj?“

(Dalje prih.)

morskem je tudi tukajšnje občinstvo 17. t. m. napravilo slovesen predvečer rojstvenega dne našega cesarja. Občinstvo, na čelu župan in podžupan, se je bliskavo zbralo zvečer na holmcih, kder so začeli plamteti kresovi. Odmeval je pok možnarjev, in gromoviti „živio naš cesar Franc Jožef“ donel je iz mnogobrojnih navzočih grl po daljnjej planjavi. H koncu se je prav navdušeno po domače zakročila: „Naprej zastava Slave“ in cesarska himna, ter se je pozno v noč občinstvo, navdušeno do presvetlega vladarja, razšlo.

Evo Friulini, preprosti signal zvestobe in navdušenosti za slovansko zemljo in do našega vladarja! Kaj ne, da so se vam možgani mešali, ko ste videli na Primorskem slovanske reči in našemu cesariu na čast toliko velikanskih kresov plamteti. Pomislite, našega občinstva gaslo je in bode: vse za slovensko domovino in za avstrijskega cesarja!

Iz Šturja 22. avg. [Izv. dop.] V protivje lahonskim rogoviležem proti Avstriji so goreli 17. t. m. zvečer po Goriškem svetli kresi, oznanjevajoči laškim pritepencem, da bijó tu povsodi slovanska, Avstriji zvesta srca. Tudi Šturci, bivajoči prav na meji kranjske dežele, nijso zaostali za družimi, temveč napravili navdušenim in veselim srcem velik kres s streljanjem možnarjev in pušk, krasnimi raketi in umetelnim ognjem. Tik kresa, gorečega na g. Šircovem travniku, je vihral trobojen naroden prapor, zraven je stal krasen trobojen transparent „Živel naš car“ in okolo njega so stali domači pevci, pevajoči prav dobro avstrijsko himno in več slovanskih pesnij, vojeni po svojem marljivem pevovodji, učitelji Rantu. Ko je kres pogorel, smo šli na g. Šircov vrt in se kratkočasili v pozno noč. Tudi tu so nas razveseljevali pevci z ubranim petjem in dobro peli koračnico; „U boj“, „Mati pri zibel“ (kvartet) in več družih. Da pa se je vse to tako napraviti moglo se nam je osobito zahvaliti posestniku g. Širci ki se nij bal nikacih stroškov, in potem podžupanu g. Danijelu Šapli, kateri je isto tako požrtvovalno deloval. Živelo vse Slovanstvo!

Domače stvari.

— (Pred ljubljanskimi porotniki) je bila predvčeranjem tiskovna pravda, ki je zlasti ljubljansko občinstvo mnogo zanimala. Tožil je g. Štepančik znanega meščana in rodoljuba g. J. N. Horaka, češ, da ga je ta v necem polemičnem „poslanem“ priobčenem mej inserati „Tagblatt“ na časti razžalil. A gosp. Štepančik je uše po zaslišANJI prič menda izprevidel, da nič ne opravi, za to je včeraj jutro tožbo oporekel in bode — plačal vse precej velike stroške. Poročilo o tej pravdi priobčimo jutri.

— (K duhovenskim vajam,) ki so se 26. t. m. pričele je prišlo, kakor „Sl.“ poroča, 56 duhovnov v Ljubljano.

— (Iz Litije) se nam piše: Avstrijske zmage v Bosni in Hercegovini praznovala so se v nedeljo 25. t. m. zvečer v Šmartnem pri Litiji s kresom, petjem in streljanjem. Vse prebivalstvo se je navdušeno udeleževalo te slavnosti. Živio-klicev na cesarja, Filipovića, naše vojake, Travnik, Banjaluko, Sarajevo in kaj vemo kaj vse, nij bilo konca ne kraja. Vredno je omeniti, da si je narod sam vse prav lepo aranžiral.

— (Iz Mozirja) se nam piše: Slovesno razsvitlavo je napravila tudi naša mozirska čitalnica ob priliki vzetja Sarajeva. Vihrala

je na čitalnici narodna zastava. Rodoljubi so junaško zmago slavili z navdušenimi živio- in in slava-klici na našega cesarja, Filipovića in naše hrabre vojake, boreče se za svobodo jugoslovanskih naših bratov.

— (Iz Sežane) se nam piše: Ministerstvo imenovalo je viteza Alojzija pl. Bosizio voditeljem sežanskega okrajnega glavarstva. To imenovanje bode gotovo vse Kraševce razveselilo, ker je g. Bosizio vsem v dobrem spominu še od onega časa, ko je tukaj kakor komisar služboval. On je naš deželan in zna tudi naš slovenski jezik, ki je v teh krajih za vsacega javnega činovnika neobhodno potreben. Ker nam je znano, da se g. pl. Bosizio proti vsem pošteno in uljudno vede, ker naše razmere pozna, ker ima resno voljo bednemu Kraševcu pomoči in ker ga sploh kinčajo vse dobre človeške lastnosti, nadajamo se, da jadra naš Kras po dokaj žalostnih dneh v boljšo, srečnejšo, komaj pričakovano prihodnost.

— (Iz Novega mesta) se nam piše: Anton Vilhar, iz Studenega na Kranjskem, učenec družega gimnazijalnega razreda v Novem mestu, je padel, ko je s svojim součencem iz šole šel, v Krko. Ko sta namreč opoludne na most prišla, ga je njegov součenec tako sunil, da mu je jedna knjiga v vodo padla. Nesrečni dečko jo je hotel s prvega doseči, a mu je izpodletelo, in je revež padel v reko. Predno so ljudje na pomoč prihiteli, bilo je uže prepozno, rešiti učenca. Bil je v 14. letu svoje starosti in prav priden dečko.

— (Iz Poljanske doline) se nam 26. avgusta piše: Pretekli teden so razne nezgode obiskale našo dolino. V ponedeljek je posestniku po domače Preku v Žerovskem vrhu pogorel kozolec, kakor se sodi zažgan z užigalnimi klinčki po otrocih. — Poprej lepo vreme se je v soboto spremenilo, in je popoldne, in še bolj po noči mej soboto in nedeljo dež plahoma lil in napravil povodenj, katera je ljudem veliko škodo napravila. — Okolo desete ure v istej noči je treščilo v kozolec posestnika po domače Perka v Kremeniku, ki je zgorel. — Včeraj, v nedeljo popoldne, je bila zopet ploha, in v nekaterih vaseh se je toča prikazovala mej dežjem, pa nij, kolikor mi je dozda znano, mnogo škode napravila. — Denes pa imamo zopet lep in jasen dan.

— (Kegljanje na dobitke) je in bode v restavraciji na Bistri. Čisti dohodek je namenjen ubogim pogorelcem na Vrhniki. Kegljanje se je začelo 25. avgusta in se konča 13. oktobra t. l. ob 8. uri zvečer z razdelitvijo naslednjih dobitkov: 1. dobitok: 5 cesarskih cekinov. 2. dobitok: 4 cesarske cekine. 3. dobitok: 3. cesarske cekine. 4. dobitok: 2 cesarska cekina. 5. dobitok: 1 cesarski cekin. 6. dobitok: 2 tolarja. 7. dobitok 1 tolar. 8. dobitok: Šaljiv dobitok. Serija velja 20 kr. Keglja se od 9. ure zjutraj do 10. ure zvečer. — Nedeljo 15. septembra popoldne ob 5. uri se napravi tombola zunaj na prostem, ako bode vreme ugodno. Gledé dobrodelnega namena vabi k obilnej udeležbi W. Drabek, gostilničar. — Prijatelji kegljanja na dobitke se opozorujejo, da, če se kaka družba okolo 20 oseb skupaj snide, bode tista nazaj na čolnu brezplačno pripeljana. Odbor.

— (Z Dunaja) nam piše prijatelj našemu listu 25. t. m.: „Denes sem bil v bolnišnici pri naših „Janezih“, koje so dne

23. t. m. ranjene pripeljali na Dunaj. Pravili so mi, da je bil včeraj (v soboto) sam cesar pri njih, ter da je z vsacim slovenski občeval; da-si ne mnogo, a vojaci so bili vendar jako veseli. Ranjenikov je tukaj vseh skupaj kaci 30, in sicer od polkov Kuhn, Wetzlar, Weber in Leopold, dakle sami Slovenci. Ljudje Dunajčanje so jako dobrosrčni: nosili so jim denes po polu dne jedil vsake baže: kave, juhe, vina, sadja, kruha itd. Smodek je dobil vsak toliko, da mu jih niti pokaditi ne bode moči tako naglo. Naši hrabri fantje in vojaci so mi dovelj vedeli pripovedovati, koliko so imeli trpeti v Bosni. Veselili so se posebno, da jih tudi v tujini obišče domač človek, in pri slovesu so me prosili, da jih ne pozabim, česar nikakor storiti nečem, ako bi jim tudi ne bil obljubil. Materini najslajši glas namreč človeku, kadar trpi, lajša po nekoliko muke, ter more ugodno uplivati na bolnika.“

— (Italijančiči) tržaški so tako srčni, da jih je uže, kakor v „Ed.“ beremo, mnogo od polka Weber iz Trsta pobegnili; nij še minolo teden, ko je zopet 6 takih don Kišotov zapustilo Trst in šlo v Italijo; želebi bi bilo, da bi se italijančiči vsi, kateri čez mejo škilijo, preselili v blaženo Italijo, naj bi tam povedali vsem tistim, katerih Avstrija na tisoče vsako leto z delom preskrbi, naj v Italiji ostanejo in ne hodijo jest našega kruha.

Dunajska borza 27. avgusta.			
(izvirno telegrafsko poročilo.)			
Enotni drž. dolg v bankovcih	62	gl.	05
Enotni drž. dolg v srebru	64	gl.	10
Zlata renta	72	gl.	45
1860 drž. posojilo	111	gl.	25
Akoije narodne banke	810	gl.	—
Kreditne akcije	251	gl.	25
London	115	gl.	25
Napol	9	gl.	25
C. kr. cekini	5	gl.	40
Srebro	100	gl.	40
Državne marke	56	gl.	85

Gostilna „pri zaponi“

(zur Schnalle),
ter vrt,
(v Šelenburgovih ulicah, poleg kazine v Ljubljani),

je bila dne 17. t. m. zopet odprta. Priporočamo p. t. domačemu in tujemu občinstvu najtoplejšje, da zopet izvolé obiskavati to staro in uže priljubljeno gostilno. Ondi se dobivajo dobra jedila, in Kozlarjeva pivarna skrbi za izvrstno pivo. (264—2)

Tuji.
25. avgusta:
Evropa: Lavric iz Raketa. — Pretschig iz Gradca. — Žvanut iz Trsta. — Sax iz Dunaja.
Pri Slonu: Krum iz Dunaja. — Pardo iz Trsta. — Loy iz Kočevja.
Gancic iz Gajca. — Angelo iz Trsta.
Pri Matiču: Radlebovic iz Dunaja. — pl. Vost iz Gradca. — Halin iz Brna. — Kastelic iz Novega mesta. — Altman iz Trsta. — Punigum iz Dunaja. — Mohar iz Gorice. — Herman iz Dunaja.
Pri bavarškem dvoru: Ritter, Weinberger iz Dunaja.

Prvi, pravi, blagoslovni Janez Hoff-ovi sladni preparati imajo varstveno marko, uknjiženo v c. kr. av.-og. državah. (Slika iznajdnika Janez Hoff-a). Sladna kava in moka za otroke 44krat odlikovani. (Ustanovljenje poslovanja 1847.)

Bolnim v želodci itd.

C. kr. dvornej fabriki sladnih preparatov c. kr. svéta in dvornemu preskrbjevalcu skoro vseh evropskih vladarjev, gospodu Janezu Hoff-u, lastniku zlatega križca s krono za usluge, vitezu visocih nemških redov itd. itd.

Oldenburg, 15. junija 1878. Vaše Janez Hoff-ovo zdravilno pivo od sladnega ekstrakta ukrepilo je jako mojo mater pri boleznih v želodci.

A. Struck,
Donnerschwerstrasse 43.

Behle. Prosim pošljite mi zopet Vaše izvrstne Janez Hoff-ove sladne zdravilne čokolade.

Grad Kunzendorf pri Freiburgu. Vaša Janez Hoff-ova zdravilna čokoladna moka od sladu močno vpljiva na otroke, in kakor sem se tudi preveril, tudi na stare ljudi. Zato vas prosim, da mi pošljete še nekoliko skatlic.

Baron pl. Jacobi-Küst.

Valdenburg. Izvrstna je Vaša Janez Hoff-ova zdravilna čokoladna od sladu, kakor tudi tako Vaša Janez Hoff-ova prani bonbon od sladu. Skrajno čudovito me je oboje mojega zastarelega kašlja ozdravilo. Prosim Vas, da mi še pošljete.

B. pl. Zedlitz-Neukirch.

Nizza. Izvolite mi svoje Janez Hoff-ovega koncentriranega sladnega ekstrakta, ki je svoj dobri vpljiv bolnim na prsih in pljučah dokazal, še nekoliko poslati.

F. Minghetti.

Dobiva se pri lekarju G. Piccoli v Ljubljani.
Prodajalec dobiva ceneje. (241—6)

Prvi, pravi, slez odpravljajoči, blagoslovni Janez Hoff-ov prsi sladni bonbon je v vsakem papirju, ter je bil v 30letnem obstanku poslovanja 44krat odlikovan.

Štev. 5405.

(272—1)

Razpis.

Na c. k. porodničarske učilnici v Ljubljani je izpraznena služba asistenta in ob enem sekundarija v porodnišnici s 315 goldinarji letne remuneracije in 42 gold. odškodnine za kurjavo in svečavo iz c. k. učilniškega zaklada, poleg tega pa s prostim stanovanjem in 85 gold. letne remuneracije iz porodniškega zaklada.

Prošnjiki za to službo, katera se oddaja na dobo dveh let, ter se po dveletnem zadovolilnem službovanji še dvakrat po 1 leto podaljšati utegne, morajo samskega stanu biti, ter morajo dokazati, da so uže doktorji vsega zdravništva, ali da so vsaj prvi rigorosum prestali, ali pa, da so kirurgi in porodničarji. Prošnje, katerim so priloženi dotični dokumenti in pa dokaz zmožnosti slovenskega ali kakkega družega slavjanskega jezika v govoru in pisavi, in z navedenim kakim dosedanjim službovanjem naj se pošljejo

do 15. septembra 1878
vodstvu c. k. porodničarske učilnice v Ljubljani.
Od deželnega odbora kranjskega.
V Ljubljani, 24. avgusta 1878.

Za prihodnje šolsko leto se vzameta v popolno hrano

jeden ali dva dijaka

pri brezdetih zakonskih boljšeja stanu.
Natančneje se izve pri administraciji „Slovenskega Naroda“.
(275—1)

Za notarsko pisarnico v Litiji se išče
kancelist,
ki je zmožen nemškega in slovenskega jezika v besedi in pismu, ter zveden v zapuščinskih in zemljeknjižnih rečeh.
(273—1)
Natančneje se izve v omenjeni pisarnici.

Oznaniło.

Podpisani odbor ima svojo pisarnico
v drugem nadstropji hišne šte. 3
v salendrovih ulicah.

Glavni odbor za obdelovanje močvirja.
V Ljubljani, 19. avgusta 1878. (274)

Od prihodnjega Mihelija se oddá
stanovanje,
obstoječe iz 4 sob, kuhinje in shrambe za jedila, na Sv. Petra nasipu št. 1, II. nadstropje. (269—2)